

Daniel Podnecký

JAKO NA ZEMI, TAK I NA NEBI

Kapitola 6. Gordon vychází z podzemí

Nepředstavitelná bolest zasáhla srdce Adama a Evy, když se dozvěděli o Kainově činu. Avšak byla tu Lásky, ta nekonečná a nepodmíněná, ta všeobjímající a plná milosti, která jim dovoľovala milovat svého syna přesto, co učinil.

Nastal večer a oni usedli ke stolu. Čtvrtá židle byla prázdná. Při pohledu na ni pronikala do srdcí Adama a Evy, ale i Kaina, bolest a s ní zármutek. Pojedli mlčky, pak se se uchopili za ruce a nad stolem se objevil obraz Abela. Usmíval se na ně a oni pocítili, že jeho Světlo je u Zdroje, toho nekonečného a nevyčerpatelného a zaradovali se. A ačkoli jim scházel jako člověk, vzpomínky na něj zklidnily jejich zármutek. Šli spát s vědomím, že jeho Světlo se opět, po čase, od Zdroje oddělí a oživí nového človíčka na Rhee.

„Jaké přijmeme rozhodnutí?“ ptal se Dilmund na radě Universa poté, co všechny seznámil s Kainovým činem.

Rozpoutala se vzrušená debata a poprvé za celou dobu správy Universa se elfové nebyli schopni shodnout. Iltar to pozoroval a začal si uvědomovat, že ačkoli jsou všichni nositeli Světla, i jejich názory se mohou lišit. Co jej však trápilo nejvíc, bylo, že tento střet podnítily síly Antisvětla, síly, vůči kterým by měli být jednotní. Jenže jak toho dosáhnout, když oni sami neví, co mají učinit. Co víc mohou udělat, než že se budou snažit Kainovi zabránit v kontaktu se silami Antisvětla? Jejich úkolem je chránit tuto zemi. Jak ji ale mají chránit, když se její obyvatelé, lidé, sami spojují se silami, jež ji ohrožují? Jak mohou, vedeni Láskou a Světlem, soupeřit se silou, která je jim cizí a nerozumí jejím cílům, metodám, úskokům a přetvářkám? Když byly tyto síly zjevné a přišly se záměrem zničit výtvořiny Pána loa na Gaie, věřili, že zasáhne Stvořitel. Obrana, v podobě vody, byla dobrá, i když oheň nezastavila. Jenže pokud nyní ani Stvořitel nedokáže zabránit Antisvětlu, aby se napojilo na člověka, jak mají oni najít způsob se Antisvětlu postavit? Milují lidi a je jim líto toho, co Kain udělal, ale co dál?

„Přátelé,“ promluvil a ostatní utichli, „je našim selháním, že jsme nedokázali zabránit tomu, aby někdo, kdokoliv, odešel z tohoto světa jinak, než, že dokoná věk, který je mu určen. Avšak ptám se nyní, když vás poslouchám? Není možné, že byl Abelovi přisouzen takovýto konec? Vždyť přijmeme-li vše, co náš Stvořitel stvořil, přijmeme-li všechny programy, které nám dal do správy a nástroje, kterými je můžeme ovlivňovat, je zřejmé, že někde, v tomto programu, toto muselo být zakódováno. A nebylo-li to tam zaneseno našim Stvořitelem, znamená to, že je zde někdo jiný, a my všichni víme, že je to jedině Pan Ine, který má schopnosti modifikovat tyto programy. Naším úkolem je střežit původ a čistotu programů Pána loa, avšak nejsme schopni ovlivnit události tak, aby jiný Stvořitel neměl možnost změnit to, co On vytvořil. Nejsme totiž stvořitelé, jsme správci. Spravujeme to, co nám bylo dáno k potěše všech, a ochraňujeme všechny, kteří to od nás čekají. Souhlasím tedy s těmi, kteří chtějí ponechat Kaina žít dál svůj život, neboť nám přísluší respektovat vůli stvořitelů. Zároveň vyčkejme pokynů Pána loa.“

Byla to Iltarova řeč, která konečně všechny sjednotila. Hluboce vnímali vše, co řekl. Ano, jsou správci, nejsou stvořitelé, ačkoli někteří z lidí je za stvořitele považují. Jejich možnosti a schopnosti zasahovat do programů lidí jsou omezené. A pokud Pán Ine dokáže měnit programy Pána loa, jedině lo může být schopen toto zvrátit. Nesmírná úleva se šířila v myslích a duších elfů v Radě.

„Milý Dilmunde,“ promluvil Gawain, „slyšel jsi slovo předsedy Rady Universa. „Kain bude dál žít svůj život na Rhee. Věnuj mu však více pozornosti, stejně jako Gordonovi a snaž se, aby se jejich cesty neubírali k ostatním lidem. Avšak buď opatrný. Záměry sil Antisvětla jsou nevyzpytatelné a ani obraz v Octaedru nám nedovoluje spatřit, co se odehrává v temnotě.“

S očekáváním sledoval Ine na monitoru setkání Kaina s Abelem.

Vzpomínal, jak sám Stín přišel k němu s rozkazem změnit události na Rhee tak, že Kaina Abela zabije. Ale Ine se tentokrát bránil uposlechnout: ‚Ne, to neudělám, nemám jediný důvod k takovému činu. Zabití bratra bratrem, to je nemyslitelné! Sám mám bratra, vždyť to je šílenství. Až Abel odejde, bude možnost působit na Adama a Evu prostřednictvím Kaina. Vždyť kdo ví, co by se stalo, když by Kain Abela zabil. Elfové i lo zcela jistě budou na tuto situaci reagovat.‘ Avšak tíživá tíseň dopadla na Ineho při jeho úvahách a čím déle oddaloval se podřídit, tím mocnější bylo naléhání Stína. Nakonec, zcela vyčerpán a ve stavu, kdy sám nevěděl, co ho k tomu přimělo, se přece jen podvolil. Za pomoci Stínových pokynů proniknul do řídicích programů Kaina i Abela a změnil posloupnosti událostí tak, že se události zformovaly do situace, kterou právě sledoval: ‚Ano, a teď se to stane, teď vezme kámen a udeří.‘

Vše se odehrálo tak, jak bylo naprogramováno. Přesto se ve chvíli, kdy Kain Abela zabil, Ine zachvěl a sevřela ho obrovská bázeň. ‚Kam až bude muset zajít ve svém spojení se Stínem a Antisvětlem? Když vše pozoroval ze svého světa, chápal to jako hru, kterou pomáhal vytvořit a kterou lze kdykoli přestat hrát. Ale nyní je zde, přímo v prostoru, kde se vše odehrává. Stal se její součástí. Domů se už vrátit nemůže a zde je vystaven na milost či nemilost Zdroji Antisvětla a Stína. Co z něho jednou bude?‘ Zasáhla jej obrovská bolest u srdce a jeho tělo se začalo chvět. V prudkých záškubech padl na zem a bezmocně čekal na to, co přijde.

„Ine! Vstaň!“ zaznělo burácející zvolání Stína. Nadešel čas tvé transformace! Zvolil sis cestu a stal ses služebníkem Antisvětla. A Antisvětlo tě přijalo jako svého syna. Vyvolilo tě, abych tě mohl ustavit vládcem Universa.“ Stínova slova měla za následek, že se Ineho třes zastavil a on se mohl opět nadechnout. Stín pokračoval: „Pro svoji službu jsi byl vyškolen a je nyní na tobě, jak budeš vládnout. Zpátky se vrátit nelze! Proto vzhůru! Je potřeba jednat. Co nyní uděláš jako Pán Antisvětla? Pokud chceš mít poslušný lid na zemi, který se bude řídit tvými programy, musíš založit rod lidí, kteří budou n apojeni na Zdroj Antisvětla. Jedině tak ovládneš Rhee. Gordon a Kain se stanou zakladateli tohoto rodu. Je povedeš mezi lidi, kde si najdou ženy a ustaví nové lidské pokolení. S ním pak svážeme naši budoucnost a vládu nad lidmi.“

„Ale Mistře, Gordon je v podzemí a Kaina stráží Dilmund,“ ozval se opatrně Ine.

„Jsi Pán Antisvětla a Universa, tedy pro tebe není nic nemožné! Poslouchej! Pošleš Gordona na zem a připravíš vše tak, aby se setkal s Dilmundem. Ti dva si toho mají tolik, co říct. A mezitím uteče Kain z domova. My mu pomůžeme, vždyť kdo jiný, než my by mu měl pomoci. Vyšleme ho do města Thessala, kde si najde ženu a vydá se s ní na sever Rhey. Tam založí náš rod. Připrav se!“ poručil.

„Gordone, příteli,“ ozval se známý hlas ze tmy a Gordon otevřel oči. Byl opět nový den, i když tady, v podzemí, to patrně nebylo. Ale od té doby, co mohl vycházet na povrch, co se mohl setkávat s Kainem, to bylo jiné. Opět pocítil vůni země, vůni života na zemi a tolik si přál se tam vrátit. Jenže Pán Ine mu jasně poručil: ‚Ne Gordone, ještě není čas, abys žil na zemi. Ještě není vše připraveno pro tvůj příchod. Ano, ostatní lidé se tam již zabydlují, ale pro tebe mám jistý úkol. Budeš mým vyslancem. Lidé potřebují vedení někoho z lidí, ne z elfů. A kdo jiný by je měl vést, než ty! Ty jsi mnou vyvolený člověk, ty založíš dynastii králů na zemi. Tebe jsem si vybral. Avšak ještě není vše dokonáno tak, aby ti lidé rozuměli. Ten čas ale přijde. Brzy!‘

„Tvůj čas nadešel,“ poslouchal Gordon a zachvěl se. ‚Tak a je to tady‘ pomyslel si. ‚Nadešla moje chvíle a já najednou nevím, jestli jsem připraven.‘

„Jsi připraven! A tvůj žák, Kain, také. Jeho úkolem je vybudovat na severu Rhey nové město, kde společně založíte nový rod. Musíme mu však pomoci. Protože, aby se mu to mohlo podařit, je potřeba odlákat toho, kdo jej stráží, elfa Dilmunda!“

„Dilmunda?! Copak on stále žije?“

„Ano, je tady a bdí nad Kainem, aby nepřišel do styku s ostatními lidmi.“

„Cože? Proč?“

„Protože se od tebe dozvěděl spoustu informací o podzemí a o tom, co elfové před lidmi tajili a tají. Pamatuješ na naše setkání? Tenkrát jsme o tom spolu mluvili.“

Jasně osvětila najednou Gordonovu mysl vzpomínka na první setkání se svým průvodcem a na jejich rozhovory. O událostech dávných i současných, o elfech, skřítcích a ohni. O tom všem pak vyprávěl Kainovi, který dychtivě naslouchal. Obdivoval Gordona a také si přál se setkat s Pánem Inem.

„Dobře, jaké jsou moje úkoly?“ zeptal se přímo.

„Vyjdeš na zem a setkáš se s Dilmundem. Bude ti chtít zabránit v cestě za lidmi, ale ty ho požádáš, aby se s tebou vydal hledat místo, kde leží Meretův prach. Nebude moci odmítnout.“

„Cože?“ Jak Gordon uslyšel Meretovo jméno, přepadla ho úzkost. „To on, Gordon, byl tím, kdo ho přemluvil, aby se s ním vydal na cestu z podzemí, a díky němu pak Meret zahynul...“ Ta vzpomínka ožila a byla pro něho stále skličující.

„Neboj se!“ uslyšel rázný hlas za sebou. „Kdyby Meret nechtěl, abyste oheň ukryli zpět do podzemí, mohl žít jako ty! Bylo to jeho rozhodnutí. - Teď se připrav. Není čas tesknit po tom, co bylo. Setkání s Dilmundem nebude příjemné, ale věz, že jsi připraven! Pamatuj na všechny ty rozhovory s Pánem Inem, pamatuj na jeho slova, na jeho rady. Pamatuj, že jsi jeho žákem, prvním z lidí, kdo ho kdy spatřil. Jsi jím vyvolený, a proto tě žádný elf nemůže ohrozit. Jdi!“

„Buď zdráv Gordone,“ ozval se mocný hlas vůkol Gordona, sotva vyšel ze skal a chtěl zamířit po rovinaté zemi na jih. A vzápětí po tomto zvolání se před Gordonem zjevil Dilmund.

Gordon se zarazil a zalekl. Ačkoli věděl, že se objeví, nečekal jej tak brzy.

„Je to již dlouho, co jsme se neviděli, že?“ oslovil ho vlídně Dilmund.“

„Buď i ty pozdraven, pane Dilmunde,“ odpověděl Gordon přátelsky, i když z jeho hlasu bylo cítit napětí. Dilmund to poznal. Pozoroval však také jeho velmi silné napojení na Antisvětlo a veliký stín kolem hlavy. „To, co nás znepokojovalo, je zde,“ uvědomil si a nechal vytrysknout ze svého srdce mocný proud světla směrem ke Gordonovi. To obalilo celé Gordonovo tělo a část pronikla přímo do jeho srdce. Temný stín u jeho hlavy postupně slábl, avšak nezmizel.

Gordon, zasažený Dilmundovým světlem, pocítil příval energie, která v jeho mysli vyvolala vzpomínky na dobu, kdy si spolu hráli v podzemí a kdy mu Dilmund ukazoval všemožná kouzla a on ho za to miloval a obdivoval. Ale pak se tyto obrazy začaly halit do mlhy a odkudsi z nitra své hlavy uslyšel šeptání: „Pozor! Pozor na elfy! Máš úkol!“

„Dlouho jsme se neviděli, pane,“ opatrně promlouval Gordon.“

„Ale vidím, že jsi od té doby příliš nezestárnul.“

„Nevím, nepočítal jsem dobu, kdy jsem čekal v podzemí na okamžik, až budu moct vyjít ven.“

„Ale vyšel jsi!“

„Ano, pomohl mi jeden skřítek.“

„Opravdu to byl skřítek?“ pomalu se ptal Dilmund. „Kde zůstal? Rád bych ho poznal.“

„Zůstal v podzemí, líbí se mu tam. Nechce jít ven.“

„A co tvůj přítel Meret? Také zůstal v podzemí?“

Přestože byl připraven na tuto otázku, jakmile jí uslyšel, sevřelo se mu srdce, ztratil rovnováhu a sesunul se na zem. Dilmundova zmínka o Meretovi spolu se Světlem oživily to, co se temnota snažila celou tu dobu v podzemí potlačit.

Dilmund se k němu sklonil, aby mu pomohl vstát, když v tom Gordon pocítil lehké brnění po celém těle, při kterém se mu začala vybavovat slova Pána Ineho: „Pamatuj, kdo tě zachránil v podzemí! Pamatuj na svoje sliby. Teď není vhodná chvíle ukazovat před elfy svoji slabost,“ hučelo mu v uších.

Odstrčil Dilmundovu napřaženou pomocnou ruku a uvědomující si zvláštní sílu, které se mu najednou dostalo, sám vstal ze země. Dilmund couvl, pohlédl na Gordona a spatřil, jak jím prochází zvláštní temný paprsek. Pak Gordon promluvil hlasem, který přicházel odkudsi z dálky:

„Zasáhl jsi mne, pane Dilmunde, svojí otázkou v srdci, protože vzpomínka na Mereta je plná bolesti. Chtěli jsme spolu poznat, dříve než ostatní, jaký je svět venku. Bohužel, Meret se z této návštěvy nevrátil. Rád bych nyní našel to místo, kde by snad ještě mohl být jeho prach, abych ho rozprášil po této zelené zemi a vztyčil tam kámen na jeho památku. Proto jsem se vydal na cestu.“

A Dilmund pocítil soucit a ačkoliv si uvědomoval zvláštní energii ve chvíli, kdy Gordon vyslovil svá slova, pojal k přání Gordona sounáležitost. „Pomohu ti najít jeho prach, Gordone,“ řekl. „Projdeme všechny východy z podzemí, jeden po druhém, a budeme pátrat po místě, kde jste s Meretem vystoupili na povrch země. Zcela jistě ho nalezneme.“

„Jsem rád, že jsem tě potkal, pane. S tvou pomocí jistě splním svoje předsevzetí a mému srdci se uleví.“

„Pojď,“ pobídl Dilmund Gordona, „usedneme tamhle,“ ukázal na nádhernou louku plnou pestrobarevných květin, „a ty mi budeš vyprávět o tom, jak jste se s Meretem dostali z podzemí a já tě seznámím s novým životem lidí na Rhee.“

Vydali se k louce a oba se cítili spokojeně, Dilmund byl rád, že bude mít Gordona pod kontrolou a že pomůže dobré věci a Gordon byl rád, že se mu podařilo splnit úkol – oprostít Kaina od Dilmundovy pozornosti.

V čase, ve kterém Dilmund plánoval s Gordonem, kam se vydají hledat Meretův prach, stál Kain na zápraží domu a zvažoval, co podnikne. Bydlení s rodiči se mu zdálo den ode dne nesnesitelnější. Proto nejraději trávil celé dny venku, aby nemusel vidět jejich zármutek nad ztrátou Abela. A síly Antisvětla v něm probouzely pocit viny a obav z toho, co bude, zvláště když byl pod neustálým Dilmundovým dohledem. Bylo to nesnesitelné.

To ráno se však Dilmund neobjevil.

„Byl pověřen důležitým úkolem,“ vysvětloval Kainovi Adam Dilmundovu nepřítomnost. Ale netrap se, zítra se tady objeví elfové Eltrain a Maaia. Určitě s nimi zažiješ spoustu zábavy.“

Byl to zvláštní pocit, který prostoupil Kaina a rozžehl jeho skrytý vnitřní oheň. Nedal však na sobě nic znát a klidně odpověděl: „Jistě, otče, těším se na ně.“

Jakmile otec zmizel z dohledu, začaly Kaina přepadat myšlenky vynořující se z programu Antisvětla: ‚Toto je moje příležitost,‘ uvažoval v duchu. ‚Možná, že je to i záměr Pána Ineho, abych se mohl vydat pryč z tohoto místa. Ale musím jednat hned, dnes v noci vyrazím na cestu,‘ rozhodl se.

Adam s Evou ještě spali, když Kain zavřel za sebou potichu dveře, na louce si přivolal svého jelena, vyhoupl se mu na záda a vyrazil směrem na východ. Nevěděl, co ho čeká, ale jakýsi tajemný průvodce v jeho hlavě jej vedl. Byl to program Pána Antisvětla, který mu podsouval myšlenky, co dělat.

Bylo pozdní odpoledne a na hladině řeky Ifraim, protékající středem města Thessala, se odráželo zapadající se slunce. Marta byla zrovna na procházce za městem, když v dáli spatřila jezdcu na jelenu. S údivem hleděla, jak jelen došel až k ní a uchváčena pohledem na to krásné zvíře si ani nevšimla, že jezdec z něho sestoupil. Teprve, když ji oslovil, procitla ze svého úžasu.

„Buď pozdravena, krásná dívko,“ poklonil se jí Kain, „jsem Kain a toto je můj jelen. Líbí se ti? Klidně si ho můžeš pohladit. Jak vidím, také jsi ho zaujala,“ usmál se. Marta byla Kainovým hlasem jako očarovaná a i když její vnitřní hlas ji nabádal, aby se měla před ním na pozoru, zaplašila své pochybnosti a místo toho se podvolila Kainově vůli. Pohládila jelena a objala jeho čumák. Jelen spokojeně zafuněl a Marta se rozesmála.

„Máš nádherné zvíře, Kaine,“ řekla. „Jsem Marta a těší mne, že tě potkávám. Odkud přicházíte?“

„Přicházíme ze země daleko na západě,“ začal Kain vyprávět příběh o tom, jak se vydal poznávat nové kraje, seznámit se s novými lidmi a že by si také rád našel ženu. „Je to možná osudové setkání,“ řekl na závěr a podíval se jí zpříma do očí.

Byl to jakési kouzlo, které Martu zbavilo jakékoliv pochybnosti o tom, že se do Kaina zamilovala. Zaplašila veškeré varovné signály svého srdce, a jelikož byl již večer, nabídla mu, že ho vezme domů a přimluví se, aby mohl u nich pár dní zůstat. Na to Kain sáhl do pouzdra, které měl pověšené na opasku svých kalhot a vytáhl z něho malý třpytivý kamínek. „To je safír,“ řekl a podal ho Martě. „Vezmi si jej. Pokud by ses rozhodla stát se mojí ženou, tam, odkud jsem přišel, je mnoho takovýchto krásných drahých kamenů a všechny budou jen pro tebe!“ zdůraznil.

Lesk vycházející z kamínku Martu uchvátil. „Děkuji ti,“ zašeptala. Sevřela safír pevně do dlaně, a když ji poté Kain k sobě přivinul, poddala se mu. V opojném spojení zaslepena září safíru prožívala své první milostné vzplanutí.

Kain vložil safír do malého koženého váčku, který měl u sebe a podal ho Martě. Ta jej pevně sevřela do dlaně a přitiskla k srdci. Pak vzala Kaina za ruku a oba, následováni jelenem, vyrazili k městu.

Martiny rodiče již dceru netrpělivě vyhlíželi, neboť nebylo obvyklé, že by zůstávala tak dlouho venku. Jaké bylo jejich překvapení, když ji viděli přicházet s neznámým mužem, a co víc, za nimi šel nádherný jelen.

Marta jim Kaina představila a jim pohled na šťastnou a spokojenou Martu zastínil dojem, že z Kaina vychází zvláštní, nepříliš harmonická, vibrace. Sami však došli k vysvětlení, že to bude nejspíš tím, že Kain je z daleka a může na ně působit jiným dojmem, než lidé, se kterými se dennodenně setkávali. Souhlasili tedy, aby Kain u nich pár dní zůstal a pozvali ho dál.

Ine sledoval bedlivě události, kterými Kain procházel. A radoval se z toho, že se mu daří realizovat své úpravy programů událostí tak, že vše probíhá podle jeho záměru. „Elfům bude ještě nějakou dobu trvat, než zjistí, co se děje,“ spokojeně uvažoval. „Musí toho využít!“

Nejprve zastínil cestu, na kterou vyslal Kaina, a potom vytvořil fiktivní stopu, aby svedl elfy špatným směrem. „Tak takovou moc má,“ těšil se, když viděl, jak Eltrain a Maiaa, kteří druhý den zjistili, že Kain zmizel, pátrají po Kainovi v podzemí. „Měl bych vskutku přestat mít pochybnosti o tom, s kým jsem se spojil a jaké to bude mít důsledky. Měl bych přijmout s radostí svůj úkol a následovat své poslání a odvěkou touhu – být lepší, než můj bratr Io a ovládnout celou jeho dimenzi.“

„Chtěl bych, aby ses stala mojí ženou,“ řekl z ničehož nic Kain, když seděli na zahradě u domu pod statnou lípou.

Marta se rozzářila. Uběhlo jen několik dnů od jeho příchodu a ona si už tolik přála, aby to vyslovil - a najednou je to tady. Zatočila se jí hlava. Láska jí projela celým tělem a zasáhla ji u srdce. A ten zásah zahnal všechny pochybnosti, které tam doposud sídlily. Zhluboka se nadechla a vydechla. „Ano,“ vyslovila toužebně.

Kain ji uchopil do náruče a přitiskl k sobě. „Jsi krásná a já tě budu milovat celý svůj život.“

„Ach, Kaine, od první chvíle cítím, že k sobě patříme. Miluji tě! Jsem šťastná, že ses objevil.“

Jejich rty se spojily a oni zůstali spojeni v neskutečně dlouhém polibku. Poté, co se jejich milostná energie na chvíli uklidnila, zeptal se Kain: „A kdyby bylo potřeba odejít z tohoto města a jít někam jinam, kde bychom si založili vlastní domov, půjdeš se mnou?“

„Půjdu s tebou, kamkoli nás osud zavede. Jsme spolu spojeni, miláčku!“

Byl to prudký oheň, který vzplanul v nitru Kaina a ten uchopil Martu do náruče, aby ji vášnivě uvedl do rozkoše milování. V opojení lásky se mu Marta plně odevzdala a pocítila, že v tuto chvíli, v tento okamžik, bude počat nový člověk.

Mnoho dní putovali Dilmund s Gordonem po celé Rhee a pátrali po vstupech do podzemí, aby našli místo, kde kdysi Gordon s Meretem vystoupili na povrch země. Přesně podle plánu, který Gordon dostal od svého temného přítele, vedl Dilmunda do míst, o kterých věděl, že nejsou těmi, která hledají. Teprve, když viděl, že Dilmund začíná mít pochybnosti, navedl jej správným směrem.

Po pěti dnech pátrání spatřili na západě Rhey, v pusté planině, malý příkrov. A když ho Gordon rozhrnul, objevil se pozůstatek speciálního obleku a v něm jemný Meretův prach. Ačkoli byl psychicky připraven na tento okamžik, přece jen nedokázal potlačit slzy, které se mu vehnaly do očí, když ho spatřil. Byl to opravdový zármutek a Dilmund cítil Gordonovo pohnutí. Uchopil ho za ruku a řekl: „Milý Gordone, někdy jsou následky našich nerozvážných činů smutné. Věř však, že Meretovo světlo již nyní svítí v jiném těle a raduje se z nového života. Pro tvůj život by tato událost však měla být poučením a já bych byl moc rád, kdyby všechno to, co se nyní děje, nebyla jen iluze. Iluze o tom, že tu přede mnou stojí Gordon, syn Ergína a Viktorie, který byl mým velkým obdivovatelem a žákem a který měl rád Světlo a pravdu. Že zde není pouhý stín toho, koho jsem si tolik oblíbil a koho jsem tak dlouho hledal, zatímco on se skrýval v temnotě podzemí.“ Dilmund zvažněl. „Mnohé bytosti jsi jistě potkal v podzemní říši a mnohé tě jistě ovlivnili. Víím, že jsi napojen na Antisvětlo a ty víš, že to víím! Řekni mi, kdo se v podzemí ukrývá?! Jaké jsou úmysly těch, kteří tam přebývají? Rozpomeň se na Světlo!“

Roztřásl se Gordon při Dilmundových slovech a cítil, jak skrze ruku, za kterou ho Dilmund drží, do něho prostupuje Světlo. Jeho tělo se chvělo stále víc a Gordon nebyl schopen to chvění ovládnout. Jeho myšlenky vibrovaly ve střídajících se frekvencích Světla a Antisvětla. Dilmund cítil, že se v Gordonově těle odehrává obrovský vnitřní zápas a soucítil s ním. Nedokázal mu však pomoci, pouze

si vnitřně moc a moc přál, aby napojení na Antisvětlo bylo přerušeno. Svým vnitřním zrakem sledoval, jak energetické pole kolem Gordonova těla mění barvy, aby se nakonec prudce rozhořelo a Gordonovo tělo začalo umdlévat. Pustil Gordonovu ruku a ten padl na zem a nehýbal se. Dilmund se k němu rychle sklátil, aby mu pomohl. Gordon těžce dýchal a jeho tělo bylo v obrovském žáru. Dilmund přiložil svoje ruce ke Gordonovu čelu a jemně působil léčivou energií. Nezabíralo to. Gordonovo tělo bylo již hluboce pohlceno frekvencí Antisvětla, že uzdravit je, bylo nad Dilmundovy síly. ‚Grimm,‘ blesklo mu hlavou. Upřel tedy veškerou pozornost na předání zprávy do podzemí: ‚Prosím skřítku Grimma, aby neprodleně přišel na pomoc!‘

Dilmundovi připadalo, že snad nikdy nepřijde chvíle, kdy se Grimm vynoří z podzemí, když tu se v nedaleké skalní rozsedlině objevila postava.

„Grimme,“ zvolal Dilmund a vstal od Gordona, „chvála našemu Stvořiteli, děkuji, že jsi přišel. Potřebuji tvoji pomoc! Gordona ranila mocná horečka. Obávám se, že temný vnitřní oheň, na který Gordona napojil Ine v podzemí, ho chce uchvátit, aby neprozradil nic z toho, co ví. Moje léčení nepomáhá.“

Grimm se mlčky sklonil nad Gordonem a svýma rukama mu přejel po těle od hlavy až k patám. „Tady pomohou jedině byliny Matky Země,“ promluvil vážně. „A voda.“

„Zachrániš ho?“

„Myslím, že ještě není jeho čas. Budu ho ale muset vzít k nám dolů, tam bych měl najít vše potřebné pro jeho uzdravení.“

„Půjdu s tebou a pomohu ti.“

Společně dopravili Gordonovo tělo do skalní komnaty v podzemí, kde měl Grimm svoji laboratoř plnou bylin Matky Země, ze kterých vyráběl různé tinktury, masti, oleje a další přípravky. V rohu místnosti vytékal přímo ze skály zurčivý pramen křišťálové vody.

Grimm neprve omyl Gordonovo tělo vodou z pramene a potom je pomazal jednou z mastí. „Nyní si půjdeme odpočinout,“ prohlásil Grimm, když skončil. „Necháme byliny působit celou noc a ráno uvidíme.“

Na zemi začalo svítat, když Grimm prohlédl Gordona. Jeho žár se uklidnil a on již zase mohl volně dýchat. Letmý dotek Dilmunda na jeho roce ho probral. Otevřel oči a zahleděl se do Dilmundových. ‚Ano, ví všechno,‘ viděl v nich. ‚Kromě jednoho. Neví, co je to strach, neví, co je to bát se o svůj život, neví, co je to bát se temnoty. A to on už nyní ví. Poznal ten pocit šířícího strachu, se kterým zápasil po celou dobu, co ho svíral ohnivý plamen. Byl to vnitřní zápas, který se odehrával v jeho těle. Světlo, kterým na něho Dilmund působil, rozpoutalo obrovskou obranou reakci Antisvětla – na Gordona přišel strach. Strach z toho, co by se stalo, kdyby Dilmundovi všechno řekl, strach z toho, že by přišel nejen o svého temného průvodce, ale co hůře, že by přišel o přízeň Pána Ineho a jeho moc by mohla způsobit konec jeho života. Napojení na Antisvětlo přineslo do jeho života jeden obrovský strach – strach o svůj vlastní život! Byla to neskutečná hrůza a panika, která ho zachvátila, když ho Dilmund držel za ruku. A pak mu tam začaly naskakovat obrazy zmaru a beznaděje, obrazy jeho moci, jako pána lidí, které se najednou hroutily jako padající skála. Síla Světla byla mocná, ale strach z Temnoty pronikl do jeho myšlenek, uchvátit jeho pocity a zaslepil srdce. Světlo zmizelo, moc Antisvětla převládla. Síly Antisvětla mu daly jasně najevo, že jsou připraveny ho obětovat, než aby ho ztratily či vydaly do rukou sil Světla.‘

Gordon sklopil zrak a promluvil: „Nemám, co víc bych ti řekl, pane. Všechno již víš a znáš. – Promiň, jsem vyčerpaný.“

S pokorou přijal Dilmund Gordonovu odpověď. ‚Musí se poradit s Gawainem,‘ uvažoval. ‚A pak, je tu ještě Kain.‘ Otočil se ke Grimmovi. „Děkuji ti, mistře skřítku! Prosím tě, opatruj tohoto člověka, abychom, až se vrátím, mohli s úctou naložit s pozůstatky jeho přítele, které jsme našli na zemi. Nyní musím odejít, neboť mne volají naléhavé otázky, na které potřebuji najít odpovědi. Přijdu brzy.“

„Neboj se, až přijdeš, Gordon bude připraven,“ řekl Grimm.

Bylo pozdní odpoledne, když Dilmund vešel do domu Adama a Evy a s překvapením uviděl, jak u kulatého stolu uprostřed kuchyňské místnosti sedí Eltrain s Maaïou společně s Gawainem.

„Stalo se něco?“ zvolal, sotva je uviděl.

„Buď vítán, příteli,“ ozval Gawain. „Posaď se k nám,“ vybídl ho a pokračoval: „Dějí se zvláštní události, které ukazují na to, že Pán Ine učinil významné změny v programech lidí. Mocnosti Antisvětla disponují možnostmi, které jsou pro nás nepochopitelné a nezachytitelné prostředky, které nám byly dány.“ Odmlčel se na chvíli a dodal: „Kain se ztratil.“

„Cože?“ vyhrkl Dilmud.

„Zmizel nám z očí a myslí,“ promluvila Maa. „Hledali jsme ho v okolí, ale nevíme, kam šel. Stopa nás vedla ke skalám do podzemí, ale myslíme si, že tam není. Hledáme ho již nějaký čas.“

Po těch slovech vytáhnul Gawain Octaedr a rukou jej zaktivoval. Celou svoji pozornost upřel na Kaina s přáním, aby se objevil v Octaedru. Všichni ostatní Octaedr upřeně pozorovali. V nitru Octaedru však byla tma.

„Vidíš,“ posteskl si Gawain Dilmundovi, „a tak je to v posledních době stále stejné. Nejde nám zobrazit nic z toho, co je jakýmsi kouzlem chráněno Antisvětlem.“

„Podívejte!“ vykřikl náhle Dilmund, „jasní se!“

A opravdu, temnota se najednou rozestoupila, jako když černé mraky na obloze rozfouká vítr a všichni spatřili obraz, na kterém byl Kain s krásnou dívkou, oba slavnostně oblečení, a v jejich pozadí se rýsovalo jakési město.

„Vím, kde to je,“ řekl Gawain, hledící do Octaedru. „Je to Thessala a jak to vypadá, zítra si bude Kain brát za ženu dívku Martu.“

„To snad ne,“ starostlivě vyřkl Dilmund.

„Vypadá to, že je tomu tak, milý Dilmunde.“

„Tomu musíme zabránit, nemůže si vzít jinou ženu!“ zvolal. „Spojil by se s ní a v jejich dětech by se začal šířit virus po Rhee.“

„Myslím, že je pozdě. Vidím, že již došlo k početí nového potomka. Záměry Antisvětla se plní rychleji, než jsme si dokázali představit.“

„Musíme ho ale přece nějak zastavit!“ naléhal Dilmund.

„Sám víš, Dilmunde, že toto dokáže pouze náš Stvořitel. – Ale ty jsi mne hledal ještě z jiného důvodu, nemýlím-li se?“

„Ano, i když nyní nevím, co je důležitější.“

„Povídej, co se přihodilo,“ vyzval ho Gawain.

„Jedná se o Gordona.“

„O Gordona? Co je s ním?“

Dilmund začal vyprávět o svém putování s Gordonem a horečce, která Gordona postihla. Když skončil, Gawain se zasmušil. „Je nezbytné svolat radu, neboť to, co se děje, přesahuje vše, co jsme zde doposud řešili. Běž Dilmunde za Gordonem a zkus jeho frekvenci držet co nejvýše, aby opět neupadl pod vliv Antisvětla. Eltrain s Maaou se přemístí do Thessaly, aby dohlédli na Kainovo počínání. Já pak budu radu informovat o všem, co se děje. Snad přijdeme na to, jak postupovat dál.“

„Jsme strážci této dimenze, jsme správci Universa, máme všemožné prostředky, jak ovládat a řídit život v prostoru, kde žijeme, jak pronikat do programů bytostí, které byli na jednotlivých planetách stvořeni, máme Octaedry, které nám pomáhají udržovat kontrolu nad vším a všemi, ale přesto se cítíme bezmocní proti silám, které mají záměr zmocnit se všeho krásného, co v této dimenzi bylo stvořeno naším Stvořitelem, Pánem Ioem, a zničit všechny, kteří by jim v tom snad chtěli zabránit,“ promluvil Elnur, sotva Gawain dokončil svoji řeč, ve které členy rady informoval o všem, co se událo na Rhee. „Protože Ineho záměr ovládnout Rheu souvisí s jeho záměrem ovládnout i ostatní světy. – Jak se mu ale máme postavit, jak čelit jeho zásahům do programů, jichž nejsme tvůrci? Život lidí je pro nás tím nejcennějším, co se na Rhee nachází. Prostřednictvím jejich štěstí, radosti, harmonie a pokoje udržujeme rovnováhu celého systému. A najednou se objeví síly, které chtějí tuto rovnováhu narušit. – Tolik bych si přál mít schopnosti odhalit tajemství Antisvětla, abych je mohl zastavit. V tuto chvíli jsem však opět odkázán na zásah našeho Stvořitele. A nezbývá, než čekat, jako tomu bylo kdysi a kdysi předtím.“ Odmlčel se.

Elnurova řeč naladila všechny přítomné na podobnou emoční energii, vyjma Iltara. Ten jediný cítil, že v Elnurově řeči se ztrácí pokora. Pokora před tím, že oni, Elefi, jsou těmi, kteří byli vybráni ze všech stvoření v Universu Pánem Ioem, aby se stali strážci a správci Universa. Vždy obdivoval svého

Stvořitele a dobře si pamatoval vše, o čem s ním kdykoli rozmlouval. Proto také věděl, že Io není všemocný, že existují síly, které jsou mocnější, než On a že i On je limitován jakousi vyšší mocí. Přesto nebo právě proto byl vděčný za každý okamžik, který s ním mohl sdílet, a to jak v myšlenkách, tak činech, které společně realizovali na Rhee. Rozuměl Elnurovu rozhořčení, ale chápal, že jedině s loovou pomocí jsou schopni zabránit šíření Antisvětla v Universu. Jelikož jejich úmysly jsou vedeny Světlem, není v jejich moci pochopit záměry Antisvětla. Využil tedy okamžiku, kdy se Elnur odmlčel, povstal a promluvil:

„Moji věrní přátelé, rozumím všemu, co zde Elnur řekl a chápu, že by rád dokázal, a to oprávněně, že Elefi jsou schopnými strážci Světla v Universu a umí si sami poradit se silami Antisvětla, které se snaží narušit dosavadní harmonii a prostřednictvím lidí vnést do našeho řádu chaos. Vždyť o toto jim jde od pradávna - rozbít vše harmonické a krásné a ovládnout něco, co jim nepatří. Chaos a strach jsou pro ně základem jejich života. A nyní se zeptejme sami sebe: Jaké jsou naše úkoly, jaké je naše poslání? Pečovat o harmonii, pečovat o řád, který náš Stvořitel přinesl do této dimenze. Starat se o všechno, co nám bylo svěřeno, v Lásce a radosti! Toto je naše pověření. Ano, dostali jsme prostředky pro naše poslání, ale to neznamená, že se máme povyšovat nad Stvořitele a zákonitosti, které jedině On má právo měnit.

Naším úkolem je Ho o všem informovat. Učinil jsem tak při zjištění, že dva lidé jsou napojeni na vlákna Antisvětla, učiním tak i nyní, když vidíme, jak se Antisvětlo šíří mezi lidmi. Co není v naší moci, není dáno z Vyšší vůle! Přijměte to s Láskou a pokorou tak, jako to umíte a činíte od počátku vašich životů v této dimenzi. Jsme s Phoebe poslední, kdo prožili vše od našeho stvoření a tak vím, že byly události, kdy jsme stáli na prahu svého konce, a přesto jsme měli víru. Víru v našeho Stvořitele, že ať se stane cokoli, jedině On je tím, kdo nakonec rozhodne, jak vše dopadne. A má-li to tak dopadnout, bude to Jeho vůle. Ale nikdy nezapomínejte, že nás, lidi, skřítky, zvěř, květeny, světy, prostě vše, co stvořil, miluje! A jestli se stane, že někdo jiný převezme kontrolu nad tím, co On stvořil, mají všechny bytosti svobodnou vůli se rozhodnout, zda zůstanou projeveni v dimenzi, tedy jejich těla se budou účastnit této hry pod novým vedením nebo se rozhodnou odejít a nechají svá těla se rozplynout v energii prostoru a své Světlo odvedou ke Zdroji. Tuto volbu nám nikdo nemůže upřít, i když se může stát, že jí bude chtít zabránit.“

Všichni cítili dalekosáhlý význam slov, která Iltar pronesl a snažili se je pochopit. Na závěr Iltar dodal: „Těšte se! Těšte se z toho, že si můžeme vyzkoušet všechny naše schopnosti a dovednosti, kterými nás Pán Io obdařil. Avšak nestěžujme si, pokud se nám budou zdát nedostatečné. Je to jen proto, že Vyšší záměr směřuje jiným směrem, než jsme schopni si představit. Sami víte, z toho, jak řídíte programy lidí, že žádná událost se neděje bezúčelně. Že vše má řád a svůj význam a co se má stát, to se stane. Pracujme a sledujme, co se bude dít. Jsem s vámi.“

Zasedání rady skončilo. Všichni, naplnění Iltarovými myšlenkami, šli plnit své úkoly. Sám Iltar pak žádal o spojení s loem.

„Vím o všem, můj milý příteli,“ sledoval Iltar na monitoru loovu zprávu ihned po svém přihlášení ke komunikaci. „Sledoval jsem dění na radě a prověřil běh událostí v programu Universa.

Iltar se usmál; potěšilo ho, že Io o všem ví. Pak ale zvážněl. „Víš-li tedy o všem, prosím, pomoz nám, řekni, jak zastavit pronikání Antisvětla na Rhee, co udělat s lidmi, kteří jsou jím již zasaženi?“

„Milý Iltare,“ začal Io, „známe se již dlouho. Dobře jsi mluvil na radě, ano, jsi ten, kdo pamatuje vše od stvoření Elefi v Universu. Proto před tebou nemusím cokoli skrývat. Jsi mým žákem a tou nejmoudřejší a nejvševdoucnejší bytostí, která se v prostoru Universa nachází.“

„Přeháníš, Pane,“ chtěl oponovat Iltar, ale Io ho zarazil.

„Nepřeháním, naučil jsem tě mnohému, znáš víc, než kdokoli jiný a dokážeš leccos řídit a nastavit tak, abys mohl zasáhnout bez mé přítomnosti. Navíc vím, že tvoje rozhodnutí jsou vedena v Lásce a Světle, tedy ti plně důvěřuji. – Ale také vím, že tvoje schopnosti nestačí na to, aby zastavily vliv Antisvětla, který v Universu šíří s pomocí vyšších mocností můj bratr. Znáš Ineho a víš, co dokázal a tedy tušíš, co je možné od něho očekávat. Víš, často přemýšlím o tom, kde jsem udělal chybu a zda je možné ji napravit. Ale docházím k poznání, že i kdyby se mi podařilo smířit se s bratrem, nevím, zda by tato skutečnost mohla mít vliv na záměry Stína a temných sil, které se do této dimenze dostaly a bez ohledu na vůli mého bratra ji budou chtít ovládnout. Můj bratr je v tuto chvíli již jejich pouhým

nástrojem. Ale stejně tak si musíme připustit, že i my jsme nástrojem sil Světla. A to by nás mělo těšit, neboť vše, co činíme, vychází z pocitu radosti a Lásky, které provází naši vůli.“

Byla to zvláštní řeč, kterou Iltar pozorně poslouchal. A začal si víc a víc uvědomovat, že všechno, co se děje a čeho je on součástí, je možná jen odrazem toho, co se odehrává za hranicemi Universa.

Io vnímal jeho rozpoložení a pokračoval: „Ano, přáteli, události, kterým jsme i my vystaveni, mají své zákonitosti a své původce. Neznamená to však, že bychom se jim měli poddat a spoléhat se na zásah shůry. Protože každý náš čin, vedený ve Světle, podporuje Světelnou energii a tím všechny ty, kteří jsou s ní spojeni. Opravuji-li tedy změny v programech Universa, které provedl Ine, jsem veden nadějí, že, byť vystaven nejistotě, zda jsou tyto mé opravy trvalé a zda budou události probíhat tak, jak jsem je nastavil, přináším energii Světla do událostí, které nastanou, alespoň do okamžiku, než poslušnost běhů naruší Ineho virus. Snažím se tak, společně s ostatními stvořiteli, vše uvádět do harmonie, abychom zmařili záměr sil Antisvětla uvést vše v chaos - chaos v programech, událostech, poslušnostech a z toho plynoucí chaos v jednání těch, které tyto programy ovlivňují.“

„A proč Pane? K čemu je prospěšný chaos těmto silám?“

„Milý Iltare, je to proto, aby následně ony, síly Temnoty, přinesly nový řád, svůj řád.“

„Nový řád? Jaký? To Světlo dovolí?“

„Nový řád bude řádem Stína. Sám ses již setkal s bytostmi pod vlivem Antisvětla a s jejich zákony. Zákonem síly, moci a strachu. A víš také, že nedokážeme účinně zabránit tomu, co tyto bytosti dokáží způsobit.“

„Ale my chceme chránit naši dimenzi!“ zvolal z ničeho nic Iltar. „My chceme bránit Rheu a Světlo! Pane, dej nám, prosím, schopnosti, abychom to dokázali!“

Io zmlkl. „To nemohu udělat,“ dodal po chvíli.

„Proč? Proč to nemůžeš udělat? Nevěříš nám?“

„To není otázka důvěry, Iltare. Abyste se mohli postavit Antisvětlu, museli byste získat některé z vlastností, kterých je nositelem. A to jinak, než napojením na jeho Zdroj, nejde.“

Iltar se zarazil. „Pane, nevěděl jsem, odpusť mi.“

„Nemám ti co odpouštět. Bylo by to snadné, kdybychom dokázali Antisvětlu čelit tak, jak říkáš. Ale uvaž sám, nebyl by to konec Světla? Nebyl by to konec všeho, čemu jsme, a jste, doposud věřili? Síle Lásky, radosti, harmonie a pokoje? To, o čem uvažuješ, přece není naše cesta. Nakonec sám uvidíš, jak se budou lidé napojeni na Antisvětlo chovat. U nich spatříš, co by tě potkalo, kdybys byl napojen na Světlo i Antisvětlo. Po Gordonovi a Kainovi přijdou další a další.“

„Ne, tomu musíme zabránit!“

„Ale jak tomu chceš zabránit, Iltare?“

„S tvou pomocí, ty to přece dokážeš, jsi Stvořitel. Spoléháme na Tebe, Pane. Jako pokaždé, jako dřív!“

„Nic už nebude jako dřív, Iltare, bohužel. Události, které jsem nenaprogramoval, se daly do pohybu. Ine je přítomen v této dimenzi. Mé i vaše programy jsou napadeny viry. Rodí se chaos a vlákna Antisvětla budou hledat svoje nositele.“

Přesto máme k dispozici alespoň jeden prostředek, který nám může pomoci události předvídat. Kdysi, když jsem vytvářel nové ustavení světů, vytvořil jsem speciální knihovnu událostí a nazval ji Akaši. Tu vám, mým věrným Elefi, dávám nyní k dispozici. Prostřednictvím Octaedrů budete moci do ní nahlédnout a vyvolat si obraz budoucích událostí, které se stanou. Uvidíte-li, že jsou události napadeny viry a směřují k prosazení záměrů sil Antisvětla, bude-li to možné, zasáhněte do nich a opravte je tak, aby jejich další vývoj přinášel těm, kterých se to týká, pouze Lásku, radost a potěšení. Mějte však na paměti, že jakékoliv opravy budou nestabilní. Jedině trvalý dohled vám snad zajistí, že nad nimi neztratíte kontrolu. Já se pak budu snažit pečovat o to, aby se vše, v celé dimenzi, nevymklo našemu záměru. Toto jsou naše úkoly.“

„Děkuji, Pane, za tvoji pomoc. Budu informovat radu a budeme se snažit, abychom uspěli.“

„Jdi v pokoji, Iltare. Ať tě tvé Světlo vede!“